

til at bevise Frisenvold Løgegaards fortrinlige Fiske-Rettighed i Aaen og Fjorden; thi den Tillægs Clausul i Udtoget med Opfiskning paa begge Sider kan intet andet sige eller betyde, end at Fiskegaardens Ciere havde Ret til at lade deres Garn optrække paa begge Sider af Aaen og Fjorden, uden at vedkommende Lods-ciere eller Jordbrugere enten kunde eller maatte forbyde det, men hvilket dog efter D. L. 5. Bogs 10. Cap. 42 ovt dog ellers ikke var tilladt. Denne Mening bestyrkes endog ydermere ved at efterlæse det hvad Commissairerne have tilført henimod Slutningen i deres Forretning, som forhen er meldt, da der intet tales om Fiskeriet paa Grundene, men alene Midtstrøms eller i Seilbybet; hertil kommer endnu at Commissions-Forretningen blev foretaget saa kort efter at Skjødet var udgivet og de derved forundte Privilegier sælgelig maatte være enhver i friff Minde, ei at tale om, at vedkommende Ciere, den Tid saa faa Aar efter at Privilegiet blev givet nok have maattet vaage over, at de dem forundte Rettigheder bleve overholdte, og der findes heller ingen rimelig Grund til den Formodning, at bemeldte Løgegaards-Ciere i dette Fald skulle have tiet stille den Tid Commissionen blev holden, naar de havde anset sig at have den samme ubelukkende Rettighed til at fiske paa Grundene som i Seilbybet. — Deraf følger altsaa at Frisenvold Ciere aldrig have havt anden eller større Rettighed end alene til at sætte Løgegaarden tværs over Aaen og derefter at fiske i Seilbybet langs ned efter Aaen og Fjorden lige til Udbyhøi, samt til at optrække deres brugte Fiskegarn paa begge Sider, hvilket alt baade var og endnu er en betydelig Forret. — Og da Privilegiet desuden i Almindelighed ene restrictive interpretationes, saa hverken kan eller bør dette Privilegium egtenderes videre end dets Ord lyde, thi saadan udvidet Forklaring kunde lettelig give Anledning til at krænte andre Nædborgeres lovlige Rettigheder. — Hvad den anden Post betræffer, hvilke Fiskegarn imod dette Privilegium kunde anses at være ulovlige i Guden-Aaen, nedenfor Frisenvold Løgegaard og i Randers Fjord, samt paa hvilke Steder, da har Citanten ingen Lov eller Anordning derom allegeret uden alene foran paaberaabte Kong Frederik 3dies Reskript og Forordning af 18de Juli 1668, som dog vare udgivne næsten 15 Aar førend den danske Lov blev publiceret; om man nu ville antage, at denne Forordning, som en særdeles Lov for Fiskebruget i Guden-Aaen og Randers Fjord, endnu var anvendelig, uden at de i Lovens 5te Bog 10de Cap. om Fiskeriet anførte Lovbud kunde anses at være substituerede i dets Sted tilligemed de andre siden den Tid ergangne Kongelige Anordninger, saa indeholder i høist bemeldte Forordning dette Reskript dog ikke nogen Bestemmelse angaaende Kringelgarns Brug; thi dette Slags Garn findes dog et at være nævnt eller forbuden, og dermed kan heller ikke fanges uden store Fisk. — Ved den i Sagen anhängig gjorde Dom Stævning, og den derpaa grundede Paastand har Citanten i Særdeleshed sat i Rette, at dette Kringelgarn som Fiskeforpagterne i Aaret 1795 havde bemægtiget sig paa Landet ved Fjorden nedenfor Uggelhusene, og hvilket Garn under de senere førte Thingsvidner, saavel som nu under Hovedsagen steds har været tilstede, ved denne Rettes Dom maatte kjendes at blive forbrudt. — Hvad Fjoe Citanten kunde have til hans fremsatte Paastand i Henseende til nys bemeldte Kringelgarn, det vil siden nærmere blive at betragte. Men at saavel dette Slags Garn, som andre Fiske-Næbstaaber paa visse Steder og under visse tilfældige Omstændigheder kan anses at være ulovlige heri Guden-Aaen og Randers Fjord, det er en indlysende Følge af den Bevilling, som oftbemeldte Frisenvold Løgegaard har til at fiske midtstrøms eller i Seilbybet lige ned til Udbyhøi; thi det maa blive en Virkning saavel af denne som enhver anden tilladende Lov, at, naar den, der har et Privilegium, vil udøve de dermed givne Rettigheder, saa hverken maa eller bør Andre derimod lægge ham Hindringer i Veien. Paa Grund af denne Sætning kan det ei heller blive de indstævnte Uggelhusbeboere tilladt at bruge nogen Slags Fiskegarn i Seilbybet eller midtstrøms i Gudenaaen og Randers Fjord, for dermed at drive Fiskeri til Fornærmelse for Frisenvold Løgegaard. — Endelig vil det for det Tredie komme under Betragtning, om Uggelhusmændene have gjort dem skyldige i ulovligt Fiskeri. Ved det under Sagen fremlagte Thingsvidne fra Randers Bythingsret først i Aaret 1790, er det godtgjort ved endel Vidner, at der i det samme Aar blev tvende Gange bottagne Kringelgarn fra Uggelhusbeboerne, den ene Gang hængte disse Garn paa Landet nedenfor Uggelhusene ved Fjorden, og den anden Gang antreffes der et Kringelgarn, som stod i Dybet og med den ene Ende ind paa Grunden, hvilket Garn ogsaa blev taget, men paa begge disse Eftersøgninger eller Invisionsretiser have Invointerterne ingen Rettes Betjent haadt med sig, og hvor disse Fiskegarn siden ere bleve af, derom findes intet oplyst under Sagen, og ei heller er der fremsat nogen Paastand enten om Garnenes Konfiskation eller Straffbøder af de, der have brugt dem, men hvilket dog ialtsald efter de her forudsendte Grundfætninger ei heller kunde finde Sted uden mulig i Henseende til det i Vandet antrusne Garn. Udi dette Thingsvidne have endel Vidner vel forklaret, at Kringelgarn var af det Slags Fiskeredstaaber, som brugtes i Seilbybet til at fange Lax og store Ørreder med, men de have og tillige vundne, at de ei kjendte deslige Garns Indretning; sælgelig maa det altsaa faldes i Tvivl, om de have vidst, hvad enten disse samme Garn ligeledes kunne bruges til Fiskeri paa Grundene eller ei.

Videre have Frisenvold Løgegaards Fiskeforpagtere i Februar Maaned 1795 tvende Gange eftersøgt om ulovlige Fiskeri og Fiskeredstaaber i Randers Fjord, og da have de atter første Gang